

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 8

PETITES HISTÒRIES DE DIES DE SOLITUD

Josep Monrós i Cabús

Primera edició: novembre de 2017

© dels textos: Josep Monrós i Cabús

© del pròleg: Care Santos

© de l'autor de la foto de la contraportada: Ramon Manent

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Estugraf

ISBN: 978-84-16342-15-0

DL T 1105-2017

PARAULES D'ACOMPANYAMENT

No em costa gens escriure aquestes paraules d'acompanyament a aquest llibre de relats de Pep Monrós. M'agradaria més fer-ho després de discutir-ne els detalls amb ell, però malauradament ja no és possible. Aquests contes, que d'alguna manera són el llegat d'una vida, arriben quan ni a la vida ni a les pàgines s'hi pot afegir res més.

El Pep era un home generós i ple de talent. És una combinació magnífica, aquesta, que feia la sort dels qui el vàrem conèixer. Recordo les converses que havíem tingut sobre literatura, sobre algun autor o algun llibre concret que li agradava o li desagradava. Però, sobretot, el recordo parlant de cinema, la seva gran passió. Era una mica enciclopèdic, el Pep, parlant de cinema. De seguida entenies quin era el teu paper: preguntar, escoltar, deixar-lo parlar, aprendre.

Recordo que el primer cop que vaig llegir aquests contes feia poc que havíem tingut una conversa de cinema. Directors, doblatge, gèneres. Potser per això vaig imaginar aquestes històries en blanc i negre, com una d'aquelles pel·lícules dels anys 50 de les quals algun cop havíem parlat. Lubitsch, Wilder, Fellini, Buñuel. Mentre els llegia, em semblava que s'apropaven a les obres d'aquests grans mestres que tots dos admiràvem. I a mi, és clar, m'agradava molt coincidir en admiracions amb el Pep. Em feia sentir més sàvia.

No em costa gens, deia, acompanyar amb paraules —l'única cosa que tinc, ara per ara— aquests relats del Pep Monrós. Vaig gaudir-los molt, el primer cop que els vaig llegir. Em van deixar un regust amarg a l'ànima, com molt sovint deixa la bona literatura. També saviesa: la de qui parla des del coneixement de la vida, des de l'experiència viscuda intensament. D'això,

de vida i d'intensitat, en sabia molt el seu autor. Sabia que no llegim per passar l'estona, sinó per entendre alguna cosa.

Però hi ha un tret del caràcter del Pep que surt menys en aquestes pàgines: la seva immensa ironia, la seva facilitat per a la broma. El Pep no es prenia a ell mateix amb gaire solemnitat, potser perquè era savi, potser perquè li feia mandra. S'allunyava de la vida sense moure-s'hi.

Ara voldria dir-li: Pep, aquests contes són més solemnes que no pas tu. Potser perquè penses que la veritat només pot dir-se amb mentides? Potser perquè sabies prou bé per a què serveix la literatura, la ficció? És aquí on hi som de debò, resumits, reflectits?

Estem de sort. Potser el Pep real ja no ens podrà fer riure més, ni ens podrà sorprendre més amb els seus coneixements de cinema. Però ens queda l'altre, el que aquestes pàgines contenen. Li hauria agradat veure's tan ben organitzat, penso. Li hauria plagut l'estimació de qui ha fet possible que aquests relats arribin a publicar-se. Un escriptor deixa un llegat, que és ell mateix. En aquestes pàgines hi ha el Pep Monrós, el savi, l'enciclopèdic, el generós, el talentós, el nostre estimat Pep Monrós.

Retrobar-lo serà molt emocionant.

CARE SANTOS

1. LA NINA

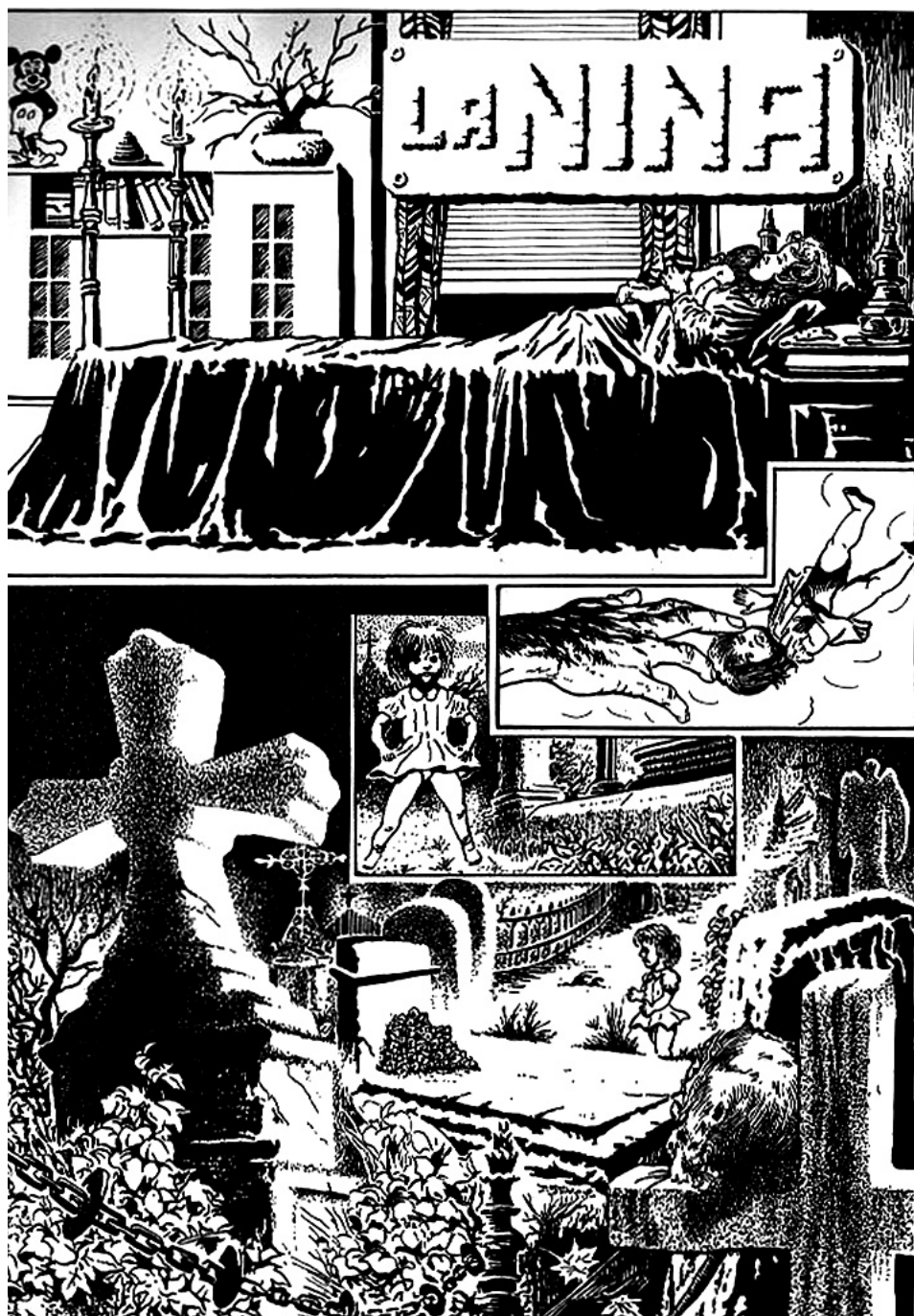
Quatre llànties cremen a ambdós costats del llit on la nena semblava que dormia. Entre els seus braços roman LA NINA, cara de porcellana. Ulls grossos, color pàl·lid... LA NINA.

De sobte, unes mans desprenen LA NINA dels braços de la nena que semblava que dormia. Havia arribat l'hora. LA NINA és llançada sobre una cadira i el silenci s'apodera de la llar on la nena semblava que dormia.

En aquella colpidora quietud, amb moviments insegurs i vacil·lants, LA NINA baixa de la cadira i emprèn un llarg camí.

Les petjades s'atansen lentament al lloc on el vent no murmura, on tot resta silenciós, on la flaire de la terra humida anuncia tempesta. Els xiprers, onejant al vent, li donen la benvinguda.

A terra, la freda llosa. Al cel, foscos núvols de tempesta. LA NINA no dubta, es llança sobre la freda llosa, la cara s'esquerda i unes llàgrimes llisquen suaument pel rostre de... LA NINA.

2. RECLAMANT JUSTÍCIA

Era un veterà del Vietnam, la guerra l'havia canviat. No volia tornar a casa, ningú l'esperava. Li encantava volar a poca alçada, metrallant, bombardejant les petites aldees. No importava qui hi visqués: criatures, dones, vells, soldats... havia convertit la seva existència en una màquina de destrucció. També la música de Wagner l'acompanyava en aquella boja carrera de mort i desolació. Reia frenèticament quan veia les explosions, les flames que llepant el cel estaven reclamant justícia. Però ell era immortal, era la màquina que havia de purificar la terra.

Un dia, en una de les seves incursions malaltisses, s'adonà que el seu aparell bandejava, l'havien abatut. Armat fins a les dents, saltà en paracaigudes. El seu riure eixordà el vent, les seves mans prement les armes amb fúria. De sobte va sentir la pressió d'unes ventoses que el xuclaven per tot el cos. Mirà enlaire, la lona del paracaigudes és un enorme pop, les cordes uns fermes tentacles que l'envolten, el seu cos ja no baixa, puja lentament cap a la part central d'aquell enorme pop.

